

De col·laboració

Sobre Partits Mèdics

per

ORENCI VALLS

L'ORGANITZACIÓ serà llarga i penosa, però no impossible. Els individus que componen la Junta som plens de bona voluntat i confiem que els companys de Catalunya i Balears ens ajudaran. Per disciplina i per egoisme.

No hem de creure que els acords presos en la darrera Assemblea siguin igualment acollits per tots els metges forans. Alguna mesura serà més aplicable un una determinada comarca. Les condicions de l'exercici de la Medicina són variables i és lògic que les relacions interprofessionals dictin les bases i no aquestes, immutables, regeixin i tiranitzin la vida del metge rural.

Els acords presos s'han d'aplicar amb certa elasticitat. Sense recomanar l'oblit o abandó de les bases aprovades, ans bé, exigint llur acceptació, hem d'aconsellar que s'apliquin amb ponderació i absolut respecte al company.

Qui amb mires exclusives al guany material provoqui conflictes mereix el blasme de la col·lectivitat, perquè amb la seva conducta compromet el bon nom de l'organització sindical.

La Junta de Secció dels Partits Mèdics, per mitjà de les Juntes Comarcals, ha de resoldre les adaptacions i les dificultats que es presentin. Si alguna vegada, les resolucions no s'avenen amb els desigs particulars, la disciplina obliga complimentar el manament, per conveniència de refermar l'autoritat colectiva i per convicció de la lleialtat dels dirigents.

No val la pena de discutir alguns extrems de les bases, veres petiteses, quan de la cosa que es tracta és de crear i refermar el companyerisme. Allà on els metges estiguin en bones relacions, no

hi ha per què modificar tarifes a corre-cuita ni posar condicions noves que poden provocar conflictes, lleus si voleu en els començos, però que s'agreugen amb molta facilitat.

Allò que hem d'evitar, millor, que hem de combatre aferrissadament, és la guerra de tarifes. No hi ha dret a pactar sota preu per sostraure el client del company. A qui això faci és llei que se li apliqui la sanció màxima.

Molts companys s'han dolgut que l'Assemblea aprovés la quantitat de 6000 pessetes com a remuneració mínima per any. Verament la quantitat és baixa. Ni comptant amb els extraordinaris, irrisoris en els pobles poc densos—hom apren a donar injeccions!—pot el metge viure amb el mínim de decòrum que exigeix la professió.

En la votació passà quelcom que no s'explica. Cal suposar que tots els votants contraris a fixar en 8000 pessetes la remuneració mínima per any obtenen ingressos superiors als que es volien deixar fixats. Que els delegats de la capital en llur majoria es desentenguessin, que algun d'ells, malgrat no haver tingut la "desgràcia" d'exercir en un poble, votés per les 6000 pessetes sense voler recordar els honoraris usuals que es cobren a la ciutat, tot això és comprèn; però la cosa extraordinària és que companys forans, d'una manera decidida, votessin per la remuneració baixa proposada per la Ponència.

Aquestes observacions han de servir per fer comprendre als metges forans que el criteri de la Junta és de considerar la quantitat de 6000 pessetes com a "mínima" i que sols en comptades ocasions la conservarà en els contractes collectius.